

Sygn. akt VII U 1678/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 30 września 2016 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 19 grudnia 2016 roku do 31 grudnia 2018 roku.

UZASADNIENIE

M. B. w dniu 27 października 2016r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 30 września 2016r., znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że pierwsze objawy choroby pojawiły się u niej w wieku 17 lat. Były to bóle kręgosłupa, dłoni oraz stóp. Wówczas zostało rozpoczęte leczenie u lekarza reumatologa oraz rehabilitacja, która nie przyniosła rezultatu. Następnie około 25 roku życia pojawiły się problemy z lewym kolaniem, którego zdolność ruchowa była mocno ograniczona. Kolejne pogorszenie stanu zdrowia nastąpiło po urodzeniu dziecka w 1993 roku. Pojawiły się bóle i obrzęk palców dłoni, nadgarstków i stawów biodrowych. W 2001 roku ubezpieczona po raz pierwszy złożyła wniosek o rentę, ale choć orzeczono okresową, częściową niezdolność do pracy, to renty jej nie przyznano. Od tamtego czasu upłynęło 15 lat, a stan zdrowia ubezpieczonej nie uległ poprawie. Dodatkowo sytuację utrudnia fakt, że leki, nawet w zastrzykach, są przez ubezpieczoną źle tolerowane.

Ubezpieczona wskazała również, że w lutym 2016r. lewe kolano zostało poddane radiosynowektomii, a obecnie czeka na kwalifikację do ponownego zabiegu. Ponadto, od około 10 lat leczy się na nadciśnienie, a od 10 roku życia choruje na łuszczycę. Komisja Lekarska ZUS orzekła o zdolności do pracy, ale takie orzeczenie jest krzywdzące, ponieważ zmagania z (...) trwają od 30 lat i stan zdrowia nie polepszył się, a wręcz przeciwnie. Ubezpieczona wskazała, że jest coraz starsza i dolegliwości, które odczuwała w przeszłości, teraz są dużo bardziej dokuczliwe. Stając przed Komisją Lekarską ZUS wskazywała, że w pozycji siedzącej i stojącej nie jest w stanie wytrzymać dłużej niż godzinę, ponieważ odczuwa ból kręgosłupa, szyi, dłoni i nadgarstków, a w przypadku pozycji stojącej – ból kolana i stawów biodrowych.

Z tych powodów kilka lat wcześniej musiała zrezygnować z pracy, która odpowiadała jej kwalifikacjom (odwołanie z dnia 26 października 2016 roku, k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 września 2016r. nie uznała ubezpieczonej za osobę niezdolną do pracy. Wobec tego Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2016 roku odmówił przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie wskazał, że ubezpieczona w dziesięcioleciu przed datą złożenia wniosku o rentę udowodniła staż pracy w wymiarze 8 lat, 9 miesięcy i 17 dni. Ogółem zaś jej staż pracy wynosi 22 lata i 12 dni (odpowiedź ZUS na odwołanie z dnia 14 listopada 2016r., k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. B., urodzona w dniu (...), z zawodu technik ekonomista, była zatrudniona:

- od dnia 1 sierpnia 1989r. do dnia 31 grudnia 1990r. w Zespole Opieki Zdrowotnej w W. na stanowiskach: stażysty, referenta ekonomicznego i sekretarki medycznej (świadcstwo pracy z dnia 5 sierpnia 1992r., k. 10 tom II akt rentowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 9 marca 2001r., tom I akt rentowych);

- od dnia 15 stycznia 1991r. do dnia 31 lipca 1992r. w sklepie prowadzonym przez M. K. jako sprzedawca – ekspedient (świadcstwo pracy z dnia 31 lipca 1992r., k. 11 tom II akt rentowych);

- od dnia 1 marca 1993r. do dnia 19 marca 1994r. w Zespole Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w W. jako referent administracyjny (świadcstwo pracy z dnia 21 marca 1994r., k. 12 tom II akt rentowych);

- od dnia 1 kwietnia 1995r. do dnia 30 września 1995r. na stanowisku sprzedawcy w sklepie (...) prowadzonym przez A. D. (świadcstwo pracy z dnia 2 października 1995r., k. 14 tom II akt rentowych);

- od dnia 27 lipca 2001 roku do dnia 23 kwietnia 2007 roku na podstawie umowy zlecenia w (...) S.A. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 15 tom II akt rentowych, zaświadczenie z dnia 8 sierpnia 2007r., k. 16 tom II akt rentowych);

- w (...) S.A. w W.: w okresie od 3 lipca 2007r. do 31 stycznia 2008r. na podstawie umowy zlecenia, a w okresie od dnia 1 lutego 2008r. do dnia 31 października 2011r. na stanowisku dostawcy, na podstawie umowy o pracę (świadcstwo pracy z dnia 31 października 2011r., k. 17 tom II akt rentowych, zaświadczenie z dnia 15 listopada 2011r., k. 18 tom II akt rentowych, zaświadczenie o zarobkach z dnia 15 listopada 2011r., k. 19 tom II akt rentowych);

- w (...) S.A. w W. w okresie od 1 maja 2012r. do 30 kwietnia 2014r. na podstawie umowy zlecenia (zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 8 września 2014r., k. 20 tom II akt rentowych);

- od dnia 14 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2014r. w P.H.U. (...) J. G. na stanowisku inkasent – odczyt gazomierzy (zaświadczenie z dnia 10 stycznia 2015r., k. 21 tom II akt rentowych);

- od dnia 16 czerwca 2016r. w (...) Sp. z o.o. (poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno – rentowych, k. 45 tom II akt rentowych).

M. B. w okresie 1 czerwca 2015r. do 30 czerwca 2016r. prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą (poświadczenie dla celów świadczeń emerytalno – rentowych, k. 41 tom II akt rentowych). Była zarejestrowana jako osoba bezrobotna w Urzędzie Pracy w okresach: od 6 sierpnia 1992r. do 28 lutego 1993r., od 22 marca 1994r. do 31 marca 1995r. oraz od 11 października 1995r. do 16 czerwca 1997r. Zasiłek dla bezrobotnych pobierała w okresach:

- od 7 sierpnia 1992r. do 21 grudnia 1992r.,
- od 1 stycznia 1993r. do 28 lutego 1993r.,
- od 23 marca 1994r. do 31 grudnia 1994r.,
- od 1 stycznia 1995r. do 22 marca 1995r.,
- od 12 października 1995r. do 31 grudnia 1995r.,
- od 1 stycznia 1996r. do 11 października 1996r. (zaświadczenie z dnia 22 lipca 2016r., k. 27 tom II akt rentowych, zaświadczenie z dnia 20 września 2000r., k. 13 tom II akt rentowych).

W dniu 26 marca 2001r. M. B. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek, tom I akt rentowych). Lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 14 maja 2001r. wskazał, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do listopada 2001r. (wypis z treści orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 14 maja 2001r., tom I dokumentacji lekarskiej). Decyzją z dnia 11 czerwca 2001r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił jednak przyznania prawa do świadczenia z uwagi na okoliczność, że niezdolność do pracy powstała po upływie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia (decyzja ZUS z dnia 11 czerwca 2001r., tom I akt rentowych).

Ubezpieczona w dniu 20 lipca 2016r. złożyła w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, k. 1 – 10 tom II akt rentowych). W związku z tym w dniu 12 sierpnia 2016r. została skierowana do Lekarza Orzecznika ZUS, który po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniu 4 lipca 2016r. oraz opinii konsultanta ZUS, ustalił, że M. B. nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 12 sierpnia 2016r., k. 57 tom II akt rentowych).

W związku z wniesionym sprzeciwem, ubezpieczona w dniu 26 września 2016r. została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym: zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących w dniu 4 lipca 2016r., wyników badań dodatkowych: obrazowych i laboratoryjnych oraz opinii konsultanta ZUS z dnia 4 sierpnia 2016r., również ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 26 września 2016r., k. 61 tom II akt rentowych).

W oparciu o powyższe orzeczenie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzją z dnia 30 września 2016r., znak: (...), odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał na brak niezdolności do pracy, potwierdzony orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 26 września 2016r. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona udowodniła sumaryczny staż wynoszący 20 lat, 10 miesięcy i 13 dni, z czego: 1 rok, 4 miesiące i 12 dni okresów nieskładkowych oraz 20 lat i 8 miesięcy okresów składkowych (decyzja ZUS z dnia 30 września 2016r., k. 65 tom II akt rentowych). Ubezpieczona odwołała się od powyższej decyzji (odwołanie z dnia 26 października 2016r., k. 2 a.s.).

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2016r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego reumatologa celem ustalenia, czy ubezpieczona jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres oraz, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie), to na czym polegała (postanowienie z dnia 18 listopada 2016r., k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 12 stycznia 2017r. biegła sądowa reumatolog K. W. wskazała, że ubezpieczona od 1988r. pozostaje pod opieką Poradni Reumatologicznej. Od tego czasu rozpoznano u niej reumatoidalne zapalenie stawów/łuszczykowe zapalenie stawów. W badaniu przedmiotowym biegła stwierdziła:

- bolesność obu stawów barkowych;
- stawy MCP II, III ręki prawej – podwichnięcie, obrzęki, bolesność,
- przykurcz palca IV ręki prawej;
- podwichnięcia w stawach IP obu rąk z bolesnością;
- bóle obu stawów biodrowych i ograniczenie rotacji wewnętrznej;
- znaczną koślawość stawu kolanowego lewego z dużą bolesnością;
- stopy: stawy MTP – bolesność;
- zmiany łuszczykowe na skórze obu podudzi;
- wtórne do koślawości kolana skrzywienie kręgosłupa.

Biegła rozpoznała u badanej łuszczykowe zapalenie stawów u osoby z łuszczyką skóry oraz dużą koślawość stawu kolanowego lewego. Na podstawie całości obrazu wskazała, że istniejące dysfunkcje w zakresie narządu ruchu są podstawą uznania częściowej niezdolności do pracy z przyczyn reumatologicznych. Według biegłej, utrzymujące się objawy kliniczne potwierdzone wzrostem parametrów laboratoryjnych zapalnych, stopień zajęcia stawu krzyżowo – biodrowego prawego oraz duża koślawość stawu kolanowego lewego skutkują jego istotną dysfunkcją w życiu codziennym i w ewentualnej pracy. Niezdolność do pracy datuje się od 19 grudnia 2016r. do 31 grudnia 2018r. Przy tym biegła zaznaczyła, że podwyższone parametry zapalne i podawane dolegliwości ze strony układu ruchu wymagają intensyfikacji leczenia (do rozważenia leczenie biologiczne), po którym istnieje duże prawdopodobieństwo poprawy (opinia biegłej sądowej K. W. z dnia 12 stycznia 2017r., k. 20 – 21 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, obejmującego przede wszystkim dowody z dokumentów, jak również dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z dziedziny reumatologii.

W skład dokumentów zebranych w sprawie wchodziły przede wszystkim akta organu rentowego oraz dokumentacja medyczna M. B., która przyczyniła się do ustalenia przez biegłą aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonej oraz występujących u niej schorzeń, momentu ich powstania oraz charakteru, a także wpływu na zdolność do pracy zgodnie z kwalifikacjami zawodowymi. Sąd nie znalazł żadnych podstaw do nieuwzględnienia wskazanych dokumentów, szczególnie że nie były kwestionowane przez strony.

Dokonując oceny opinii biegłej sądowej K. W. Sąd miał na uwadze, że biegła dokonała analizy w sposób prawidłowy, rozpatrując przypadek ubezpieczonej zgodnie z zakresem specjalizacji. Opinia pisemna z dnia 12 stycznia 2017r. zawiera pełny, szczegółowy opis historii choroby ubezpieczonej, a także wynik badania, jakie biegła przeprowadziła, w którym to badaniu widoczne były liczne odchylenia i nieprawidłowości, opisane przez biegłą. Biegła wyjaśniła również, odwołując się do zaobserwowanych odchylenia, dlaczego uznała, że M. B. jest częściowo niezdolna do pracy. Zaakcentowała także możliwą poprawę stanu zdrowia, co uzasadniało orzeczenie okresowej niezdolności do pracy. Dodatkowo należy wskazać, że strony nie wnosiły zastrzeżeń do wskazanej opinii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

II Oddział w W. z dnia 30 września 2016r., znak: (...), jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r., poz. 1440; ze zm.) – zwanej dalej: „ustawą emerytalną”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Wskazane warunki muszą być spełnione łącznie. Pierwszy z nich, tj. niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.).

Kolejna przesłanka, o której mowa w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej, wiąże się z treścią art. 58. Wskazany przepis określa w ust. 1, że warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Jeśli chodzi zaś o trzeci z warunków z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, to wiąże się on z okresami, w czasie których powinna powstać niezdolność do pracy (bądź w ciągu 18 miesięcy od ich ustania), aby ubezpieczony mógł skorzystać z prawa do renty.

Wskazywane warunki, z wyjątkiem niezdolności do pracy, nie podlegają ocenie, jeśli w oparciu o art. 61 ustawy emerytalnej prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu. Następuje to wtedy, kiedy w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. W przypadku postępowania o przywrócenie prawa do renty koniecznym i jedynym warunkiem jej ponownego przyznania jest ustalenie tylko jednej z przesłanek warunkujących przyznanie prawa do świadczenia, tj. niezdolności do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2013r., III AUa 1204/12).

W rozpatrywanej sprawie ubezpieczona pomimo, że roku 2001 została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy do listopada 2001r., to świadczenia rentowego nie pobierała. W późniejszym czasie, aż do daty 20 lipca 2016r., nie występowała z wnioskami o rentę i nie pobierała tego świadczenia. Wobec tego w jej przypadku wszystkie warunki określone w art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej, powinny być spełnione.

Pierwszy z warunków – niezdolność do pracy – ziścił się, ponieważ, jak wynika z opinii biegłej sądowej z dziedziny reumatologii, ubezpieczona jest osobą częściowo niezdolną do pracy. W jego przypadku reumatoidalne zapalenie stawów/łuszczykowe zapalenie stawów oraz duża koślawość stawu kolanowego lewego, powodują istotną dysfunkcję ze strony układu ruchu, co potwierdzają badania laboratoryjne i badanie przeprowadzone przez biegłą. Z tego powodu ubezpieczona ma ograniczenia w życiu codziennym oraz w życiu zawodowym. Nie jest zdolna do wykonywania pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, poczynając od dnia 19 grudnia 2016r. do dnia 31 grudnia 2018r.

Sąd aprobeując wskazane stanowisko biegłej sądowej miał na względzie, że biegła dokładnie i wnikliwie przeanalizowała charakter wykonywanej przez ubezpieczoną pracy oraz jej stan zdrowia i na tej podstawie stwierdziła ograniczoną zdolność do pracy w w/w okresie. Ostatecznie i organ rentowy takiego stanowiska wyrażonego przez biegłą K. W. nie kwestionował, powołując się na pogorszenie stanu klinicznego (k. 29 - 30 a.s.).

Jeśli chodzi o drugi z warunków koniecznych do przyznania renty, to i on został spełniony. Niezdolność ubezpieczonej do pracy powstała w dniu 19 grudnia 2016r., a zatem kiedy ubezpieczona była w wieku powyżej 30 lat. To z kolei powoduje, że wymagany okres składkowy i nieskładkowy powinien w jej przypadku wynosić 5 lat i przypadać w dziesięciolecie przed datą złożenia wniosku o rentę bądź przed datą powstania niezdolności do pracy. Ubezpieczona takim okresem się legitymuje, co potwierdza karta przebiegu jej zatrudnienia (k. 63 tom II akt rentowych) oraz dokumenty wskazujące przebieg ubezpieczenia. Z tych dokumentów wynika również, że niezdolność do pracy M. B. powstała w czasie podlegania ubezpieczeniom społecznym. Powyższe potwierdził zresztą organ rentowy w piśmie z dnia 16 lutego 2017r. (k. 36 – 37 a.s.).

Dodatkowo należy zaakcentować, że zgodnie z poglądami prezentowanymi w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy w chwili jej wydania. W uzasadnionych jednakże sytuacjach, kiedy przesłanka prawa do renty spełni się w sposób pewny po wydaniu zaskarżonej decyzji, sąd może przyznać ubezpieczonemu świadczenie (art. 316 § 1 k.p.c.) (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 sierpnia 2007r., III UK 25/07 oraz z dnia 10 marca 1998r., II UKN 555/97). Taka właśnie sytuacja, kiedy warunek niezdolności do pracy ziścił się po wydaniu decyzji, w toku postępowania sądowego, zaistniała w przedmiotowej sprawie. Biorąc pod uwagę wskazane poglądy judykatury, nie było jednak przeszkód, by przyznać M. B. prawo do świadczenia, o które wnioskowała.

Podsumowując, zdaniem Sądu, ubezpieczona jest osobą niezdolną do pracy. Nadto spełniła również przesłanki wynikające z art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej. Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. - zmienił więc zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 19 grudnia 2016r. do dnia 31 grudnia 2018r.

ZARZĄDZENIE

(...)